

OLLIE-DOLLIE

en de speeldoos



P. STOUTHAMER

OLLIE-DOLLIE
EN DE SPEELDOOS



P. STOUTHAMER

OLLIE-DOLLIE EN DE SPEELDOOS

Illustraties Corrie van der Baan

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH N.V. - NIJKERK

DE TWEELING

Roets . . . rats . . .

Wie komen daar voorbijrennen? Je ziet ze bijna niet, zo hard gaan ze. Ze lachen naar je. Dan vliegen ze 'de hoek om en weg zijn ze.

Wie dat zijn? Wel, Ollie en Dollie. Ze komen uit school. Hun benen kriebelen van het lange stilzitten. Daarom moeten ze hollen . . . hollen . . .

Het meisje heet Olga, maar iedereen noemt haar Ollie. En de naam van het jongetje is Dolf, maar alle mensen zeggen Dollie. Ollie is een dikkerdje met bolle wangen en wilde krullen.

Dollie is een dunne spring-in-'t veld met steile haren.

Ze lijken niet veel op elkaar. Dat is wel vreemd, want Ollie en Dollie zijn tweelingen.

Nou ja, hun ogen wel, hoor, die zijn precies eender: guitige, donkere kijkers, die een beetje lachen, zelfs als ze boos zijn.

Je ziet ze altijd bij elkaar die twee. Ze gaan samen naar school, ze doen samen boodschappen, ze gaan samen naar de zandbak. Als Dollie een standje krijgt, kijkt Ollie sip. Het lijkt wel of haar oogjes vragen: Vind je ons dan zó stout?

En als Ollie een pluimpje krijgt, knikt Dollie, alsof hij zeggen wil: Zo knap zijn wij nou!

En daar rennen ze nu het park door. Ze willen gauw thuis zijn, want ze gaan met moeder een hondje kopen.

Ze hollen rechttoe rechtaan. Dwars door een plas. Water en modder spatten hoog op.

„Kijk me nu eens aan!” roept mevrouw Veer. Ze zit op een bank

in het park. Haar mooie zwarte rok zit onder de grauwe spatten. Ze schudt ze er gauw af en wrijft met haar handschoen over de natte plekken.

Het oude meneertje, dat naast haar zit, bromt wat.

„Rakkers zijn het,” zegt mevrouw Veer. Ze moet nu gauw naar huis om haar jurk schoon te maken. „Ja, ja, wilde rakkers!” knort ze nog eens. „Ik ken ze wel, die Ollie en die Dollie, ze doen maar raak.”

Ze kijkt nog eens naar haar rok en dan dribbelt ze weg, kwaad. „Och, och,” zucht het meneertje. Hij vindt het máár naar: een boze mevrouw en een paar van die wildebrassen.

„Maar . . . eh . . . nee, echte stouterds zijn het toch niet,” zegt hij tegen zichzelf. Hij kent ze net zo goed als mevrouw Veer.

Wel ja, hij kent zoveel kinderen. Hij zit vaak op de bank bij de zandbak in het park. Dan kijkt hij naar de kleintjes, die daar spelen. Soms zit hij stil te zingen. Hij heeft een beetje een bromstem.

Alle kinderen vinden hem aardig, want hij helpt altijd. Als je schep kapot is, maakt hij hem. Als je veter los is, knoopt hij hem. En als je huilt, veegt hij met zijn schone zakdoek je vuile toet af. De kindertjes noemen hem „meneertje Help”. Dat vinden ze een leuke naam voor hem. Maar dat zeggen ze niet hardop tegen hem, hoor. Nee, nee, als ze met hem praten, zeggen ze netjes „meneer”.

Meneertje Help houdt van alle kinderen. Maar Ollie en Dollie . . . ja, van hen houdt hij stilletjes toch het meest.

Waarom? Och, dat weet hij niet. 't Is zo'n leuke tweeling, ze babbelen tegen iedereen en ze lachen altijd.

MENEERTJE HELP

Het oude meneertje zit op zijn bank in het park.

Het is nog vroeg in de morgen, zeven uur pas. Hij kon niet meer slapen, daarom is hij maar gaan wandelen.

Het is heerlijk stil in het park. Het meneertje luistert naar het zingen van een vink.

Dan lacht opeens ergens een kind.

„Och,” zegt het meneertje, „daar komt Ollie-Dollie aan, nu is het uit met de rust.”

Hij doet net, of het er maar eentje is, die daar aankomt. Nou ja, dat is toch ook zo: 't is een tweeling.

Roets! Daar vliegt een zwart ding over de straat. Wat is dat?

O, 't is een hondje. Kijk het eens rennen. Het vliegt het park in.

„Foei, foei!” zegt meneertje Help, „wie laat er nu zo'n hondje loslopen op straat? Dat doet toch niemand! Maar die rakkers, die Ollie-Dollie . . . Ik zal het ze eens goed vertellen.”

Daar komen Ollie en Dollie de hoek om. Ze roepen: „Pollie, Pollie!” En ze hollen de straat op.

Daar schrikt het meneertje van. „Ho, ho!” roept hij. „Pas op! Kijk uit!”

Daar komt een zware vrachtauto aan bolderen . . . Remmen gieren, een vrouw gilt . . . Vlak voor de tweeling staat de auto stil.

Meneertje Help loopt de straat op. Hij grijpt de kinderen bij een hand en trekt ze mee.

„O, meneer,” huilt Ollie, en Dollie kijkt bang naar de chauffeur. Die steekt zijn vinger op en rijdt verder.

„Kom nu eens bij me op de bank zitten,” zegt meneer.

Je kunt aan zijn stem horen, dat hij erg geschrokken is. En ook wel een beetje boos is.

„Ja maar, we moeten Pollie zoeken,” zegt Dollie.

„Wat Pollie?”

„Ons hondje.”

„Ook dat nog,” bromt meneer. „Door de schrik zou ik dat beestje vergeten. Kom mee.”

Ze lopen het park in.

„Hij kan niet ver weg zijn,” zegt meneer.

Ze zoeken in de laantjes, tussen de struiken. Ze roepen: „Pollie, Pollie!” En meneertje Help roept ook en zoekt ook.

Dan opeens . . . daar vliegt een zwart ding op hem af. Hij grijpt, struikelt en valt op zijn knie. Maar hij graait tegelijk toch naar het hondje, en ja, daar heeft hij het te pakken.

Hij roept: „Ollie-Dollie!”

De tweeling komt aanrennen. En daar staat meneertje Help. Zijn jas is groen en zijn knie is vuil en zijn hoed staat scheef. Maar in zijn armen houdt hij het spartelende hondje.

„Nou, pak aan,” bromt hij, „en pas er nu beter op.”

Dan gaat hij zijn jas opknappen en zijn broek. Hij poetst en wrijft met zijn zakdoek over de groene en de vuile plekken. En hij zucht: „Foei, foei!”

Als hij klaar is, kijkt hij de tweeling met een donkere blik in zijn ogen aan. Maar Dollie lacht een beetje.

„Waarom lach je nu?” vraagt meneertje Help, en hij kijkt nog donkerder.

„Uw hoed staat scheef,” zegt Dollie.

„Nou, zo dan,” zegt meneer. Hij zet de hoed recht en lacht nu toch ook. „Maar ik laat jullie zo maar niet gaan,” bromt hij dan.

„Ik moet jullie eerst wat leren.”

„Wat dan?” vraagt Dollie.

„Hoe je de straat over moet steken.”

Hij bindt Pollie aan de bank vast en dan gaat hij met de tweeling



bij de straat staan.

„Zo,” zegt hij, „kijk nu eerst naar links. Komt daar geen auto aan?”

„Nee,” zegt Dollie.

„En kijk nu naar rechts. Komt daar niets aan?”

„Ja meneer, een motor,” zegt Ollie.

„Dan wachten we.”

De motor rijdt voorbij.

„Nu nog eens,” zegt meneer. „Kijk links, kijk rechts . . . Is alles veilig?”

„Ja, alles veilig. Nou, daar gaan we.” En meneertje Help loopt met de tweeling naar de overkant.

„Terug doen we het net zo: kijk links, kijk rechts . . . Hup.”

„Hoep!,” roept Dollie. Op een drafje trekken ze meneer mee. Dollie's ogen lachen.

„En nou moet ik naar huis,” zucht meneer, „ik zie er uit!”

Meneertje Help gaat weg.

„Dank u dat u Pollie gevonden hebt,” roept Ollie nog.

Meneer steekt zijn hand op, maar hij kijkt niet meer om.

„Fijn, dat we Pollie weer hebben,” zegt Dollie.

„Ik wou, dat alle meneren zo aardig waren als meneertje Help,” zegt Ollie.

„Jaaaaaaa . . .” juicht Dollie, „honderd meneren Help, wat zou de wereld dan fijn zijn!”

Hij maakt een dwaze sprong in de lucht en lacht zo hard, dat de eenden in de vijver ervan schrikken.

„Kwèèèèèè . . . kwèk-kwèk-kwèk-kwèk . . .” snateren ze en slaan met hun vleugels wild op het water.

DE HELE FAMILIE

Die Ollie en Dollie zijn zo maar pardoes ons boek binnen komen rennen en er was opeens zoveel drukte met ze, dat ik vergat om iets te vertellen over hun gezinnetje. En je wilt natuurlijk wel eens weten waar ze wonen, en of ze ook broertjes en zusjes hebben en zo.

Om te beginnen: broertjes of zusjes hebben ze niet; een vader en een moeder wel gelukkig.

De vader is een lange blonde man; hij heet meneer Zeerob. Een leuke naam, hè?

Ja, dat vond die meneer ook toen hij nog klein was. „Als ik groot ben, ga ik naar zee,” zei hij toen vaak.

Wel, hij is groot geworden en hij is naar zee gegaan. Hij is nu kapitein op een boot. Hij kent alle landen van de wereld, want hij vaart overal naar toe. Daar zijn Ollie en Dollie erg trots op. Maar ze vinden het niet fijn, dat hun vader zo vaak en zo lang van huis is.

De moeder heet mevrouw Zeerob natuurlijk, maar meneer noemt haar gewoon Cootje. Hij is zo groot en sterk; het lijkt soms wel, of hij ook een beetje vader over haar is.

Ze is een klein dametje. Ze heeft zwarte haren en blozende wangen. Ze lacht graag en ze kan verschrikkelijk goed piano spelen.

Het huis van Ollie-Dollie staat bij de ingang van het park. Boven de deur staat in mooie sierletters MAUPERTUUS. Een moeilijk woord? Nou ja, ik kan het ook niet helpen, het huis heet zo.

„Maar waarom heet het dan zo?” vroeg Ollie op zekere dag.

„Luister,” zei vader, „hoe heette je moeder toen ze nog klein was?”

„Cootje de Vos.”

„Juist, maar ik noemde haar vaak Vosje.”

„Ging u op dezelfde school als mams.”

„Ja, en we zaten in dezelfde klas. Ik zat achter haar, en trok wel eens een keertje aan d'r lange zwarte haren.”

„Uit menens?”

„O nee, daar was ze een veel te aardige meid voor. Ze hielp me wel eens met strafwerk. Ik moest soms een paar bladzijden uit een boek overschrijven. Dan vroeg ik: Vosje, help je me? En dat deed ze dan; ze kon heel vlug schrijven.”

„Vond de juf het goed, dat mams je hielp?”

„We hadden een meneer, en die zei: Als ze je wil helpen met strafwerk, moet ze dat zelf weten. Maar dan moet jij niet al te lastig zijn, want dan bezorg je die aardige meid strafwerk. Nou, daar had hij wel een beetje gelijk in. Welnu, datzelfde Vosje helpt me tegenwoordig nog.”

„Leuk,” zei Dollie, „ik ga mams ook goed helpen, omdat ze jou hielp.”

„Maar je hebt nog niet verteld, waarom ons huis „Maupertuus” heet.”

„Wel, luister dan. Heel lang geleden leefde er eens een slimme vos.”

„In een sprookje zeker.”

„Juist, en het hol van die vos heette „Maupertuus”. Daar zorgde ze voor haar jonkjes. En dat is nu bij ons ook zo; als ik op verre zeeën zwerf, zitten jullie met mams hier lekkertjes in dit hol. Daarom heb ik dit huis die vreemde naam gegeven.”

Zo, nu weet je alles van de familie Zeerob. Nou ja, alles . . . ? Je zou ze in ieder geval kennen, als je ze tegenkwam. Maar je weet nog niet veel over het park waar ze vlakbij wonen. Daar is bijvoorbeeld een vijver met eenden, ganzen en zwanen. Daar is

een kinderboerderij met een pauw, een kleine struisvogel, twee pinguïns, en een ezel niet te vergeten. Daar mag je op rijden, maar dat kost twee kwartjes. Dollie hoeft er niets voor te betalen. Hij komt vaak op de kinderboerderij. Dan helpt hij Jozef, dat is de staljongen. Het leukste werkje vindt hij Maartje en Saartje voeren. Dat zijn de pinguïns; die krijgen altijd vis.

Over al die dieren ga ik je nu niet vertellen, hoor; ik wacht maar tot er eens wat gebeurt met ze en dan roep ik je er wel bij.

In ieder geval weet je nu, dat Ollie en Dollie op een heerlijk plekje wonen.

OP KROOS KUN JE NIET LOPEN

„Cootje, ga eens wat pianospelen voor me, wil je?” vraagt meneer Zeerob.

„Als je dat prettig vindt, natuurlijk,” zegt mevrouw.

„Ja, de druktemakers zijn de deur uit; 't is nu zo lekker stil.”

„Goed,” zegt mevrouw en even later tippelen haar vingers over de toetsen; zachte heldere toontjes klinken op uit de piano.

Meneer Zeerob glimlacht. Hij gaat op de bank zitten en luistert.

„Gezellig!” zegt hij bij zichzelf. De rook van zijn sigaret kringelt om zijn hoofd. Hij moet denken aan verre zeeën, waar hij in stille nachten naar heeft staan turen op de brug van zijn schip.

Volgende week moet hij weer weg, de wijde wereld in. Dan zal hij dit hier allemaal missen. Zachtjes fluit hij mee met de piano.

Dan opeens . . . rappe voetstapjes op het straatje, de achterdeur wordt opengesmeten en daar heb je de tweeling.

„O, paps . . . ! Mams, luister eens . . . kijk eens . . . Pollie is . . .”

Ja, daar staat het poedeltje al midden op het vloerkleed. Hij



schudt woest z'n haren uit. Als een regenbui vliegen druppels in het rond, tegen de haard, tegen de piano. Honderden groene puntjes kroos zitten tussen z'n natte krullen.

„Heil!” roept vader.

„Wat zullen we nou hebben?” schrikt moeder.

„Pollie is door de sloot gezakt!” schreeuwt Dollie.

„Door het kroos,” zegt Ollie. „Hij dacht, dat hij erop kon lopen.”

„Hij wist niet, dat er water onder zat.”

Moeder grijpt het druipende hondje bij z'n nekvel en loopt ermee naar de keuken. Bij de deur kijkt ze nog eens om en schudt haar hoofd. „Altijd wat nieuws, hè,” zucht ze.

De tweeling staat bedremmeld te kijken.

„Kom eens hier, Ollie-Dollie en vertel eens . . .”

Daar zitten ze, op de bank, vader in 't midden. Hij luistert naar de tweeling. Om de beurt spuiten ze een zinnetje op. Ze zeggen, dat het toch zo erg was, dat kopje maar net boven het water, en Pollie keek zo doodsbenauwd. En dat Pollie toch zo goed kon zwemmen . . . waar heeft hij dat geleerd?

„Maar hij kon niet tegen de kant op komen,” zegt Ollie.

„En ik wou hem grijpen,” roept Dollie, „maar ik mocht niet van meneertje Help.”

„Och heden!” zegt vader, en er komen lichtjes in z'n ogen.

„En toen,” roept Ollie. „En toen,” schreeuwt Dollie. „En toen,” roepen ze tegelijk, „toen is meneertje Help op z'n buik gaan liggen . . .”

Vader bijt op z'n lip.

„En hij greep Pollie bij z'n nekvel, en hij trok hem op de kant.”

„En toen?” vraagt vader.

„Toen zijn we hard naar huis gelopen en Pollie ook.”

„En meneertje Help?”

„O, hij zat helemaal onder het kroos.”

„En er was modder aan z'n gezicht.”
„En hij liep gauw weg.”
„Naar huis.”
„Dan zal hij nu ook wel in bad zitten, net als Pollie.”
„Mevrouwetje Help zal hem wel helpen,” zegt Ollie lief.
„Misschien is ze wel een beetje boos,” zegt Dollie.
„Welnee,” lacht vader, „meneertje Help zal het kroos niet tegen de piano geschud hebben, hoor.”

EEN WEKKER UIT CHINA

„Luister eens, Ollie-Dollie,” zegt vader, „ik moet iets met jullie bepraten.”
„Ja paps.”
„Wat dan, paps?”
„Wie is er zaterdag jarig?”
„Mammie!” roepen ze allebei.
„Ssst . . .” fluistert vader, „ze mag het niet horen.”
„Maar we hebben nog geen cadeautje,” zegt Ollie.
„Ik wel,” lacht vader, „ik heb een heel fijn cadeautje.”
„Laat 's kijken, paps.”
„Luister, je moeder kan 's morgens zo heel lekker liggen slapen, hè?”
„Nou!” zegt Ollie, „dan is ze zo warm als een molletje.”
„En dan kruipen we wel eens bij haar met onze koude voeten en dan roept ze: HUUUUU!”
„Ja, maar weet je wat ze nog veel erger vindt?” vraagt paps.
„Nee.”
„Als de wekker afloopt. Dat vindt je mammie een naar ding.



„Zo'n wekker roept maar brutaal: Opstaan, Cootje, opstaan!!! Rrrrrrrr!!! Je moeder zei eens tegen me: „Ik wou, dat iemand me 's morgens wakker maakte met zachte muziek.” Daar moest ik toen om lachen. Maar op mijn laatste reis kwam ik in een winkel ergens in China.”

„Wat is dat, paps?” vraagt Ollie.

„China; o, dat is verschrikkelijk ver van hier. 't Is een wonderland. De winkeljuffrouwjes glimlachen er altijd, en ze verkopen

de vreemdste dingen. Nou, en daar zag ik de wekker waar mams van gedroomd had. 't Was een klokje, dat op een speeldoos stond. Als dat wekkertje afliep, begon het niet hard te ratelen, nee, dan ging de speeldoos een wijsje tingelen, net een fijn klokkenspelletje. En dat heb ik nu voor mams gekocht."

„Mogen we het eens zien, paps?"

„'k Zal eens kijken of moeder bezig is," zegt vader. Op zijn tenen sluipt hij naar de badkamer. Hij kijkt met één oog om een hoekje. Hij ziet, dat mams over het bad gebogen staat. Ze wast Pollie. Het schuim vliegt rond z'n kopje, hij jankt zacht.

Vader wenkt de tweeling. Ze gaan naar de grote slaapkamer. Daar laat paps de speeldoos zien. Hij windt hem een beetje op, verdraait de wijzers van het klokje en daar begint het toverding: pienkel . . . tienkel . . . toeng . . . tong . . . toeng . . .

Ollie en Dollie staan er met grote ogen naar te kijken.

„Prrrrchtig!" fluistert Ollie, en Dollie krult zich van plezier.

Even later zitten ze weer op de bank.

„Maar wij hebben nog geen cadeautje," zegt Ollie.

„Dat gaan we morgen kopen," belooft paps. „Ik kom jullie uit school halen en dan gaan we samen naar de winkel. Goed?"

„Fijn!" zegt Dollie. Ze kruipt tegen vader aan en fluistert: „Wat is het toch altijd fijn, als jij thuis bent."

„Als ik een oud mannetje ben, blijf ik altijd thuis," lacht paps. Rrrrrrieng . . . rrrrrrieng . . . gaat de telefoon.

Vader neemt de hoorn op.

„Zeerob," zegt hij kort. Dan luistert hij een poos.

„Morgen?" vraagt hij. Een verre stem zegt wat.

„Dat is al heel gauw . . ."

— — —

„Naar Hamburg? . . ."

— — —

„t Zal m'n vrouw tegenvallen . . .”

— — —

„Nou ja, niks aan te doen . . .”

Vader legt de hoorn langzaam neer. Hij kijkt naar de tweeling.

„Is er wat, paps?”

„Morgen moet ik weg . . .”

„Hèèèèèèèè . . . wat naar!” roept Ollie.

„Wat verschrikkelijk jammer!” zucht Dollie.

„Ja, dat is nu toch wel een tegenvaller, hoor,” zegt vader.

Hij staat op en gaat met een donker gezicht voor het raam staan kijken.

Maar hij kijkt naar niets . . .

DAT IS MOEILIK

't Is nog vroeg in de morgen. Dollie is naar Ollie's kamertje gegaan. Nu liggen ze naast elkaar in Ollie's bed.

Ze hebben allebei een briefje van tien in de hand. Ze wuiven ermee en laten het eens over de dekens waaien. Ze hebben het geld van paps gekregen. Hij heeft gezegd: „Ga maar met mams naar de winkel en laat haar wat uitzoeken voor haar verjaardag. En jullie moet het dan betalen.”

Ja, dat vinden ze leuk. Ze praten erover, ze maken plannetjes, ze denken nog eens:

Maar opeens zegt Ollie: „Ik vind eigenlijk, dat mams er niet bij moet zijn, als we wat voor haar kopen, want anders is het geen verrassing.”

„Nee,” zegt Dollie, „maar wat dan?”

„We gaan gewoon alleen iets kopen.”

Dat doen ze. Na schooltijd stappen ze naar de grote winkel. Ze kijken, ze zoeken. Ze lopen de hele zaak door. Ze nemen van alles in de handen: een kop en schotel: die heeft ze al, een strijk-bout: nee, die vinden ze niet leuk, een theepot: niks aan . . .

Ollie schudt eindelijk het hoofd en Dollie weet het ook niet. Hij zucht: „'t Is moeilijk, hoor.”

Opeens zegt Ollie: "Laten we meneertje Help vragen."

Dat vindt Dollie een uitkomst.

„Als hij nu maar in het park is . . .”

Hij is in het park. Hij zit daar op zijn bank naar de vogels te luisteren.

„O, meneer, gaat u mee iets kopen voor mammië?” vraagt Dollie.

„Ja meneer, 't is zo moeilijk,” zegt Ollie.

„Wat . . . wat bedoel je?”

Ze vertellen wat er moet gebeuren.

„Ja maar . . . ja maar . . .” schrikt meneertje Help. „Nee, nee . . . dat is . . . eh . . .”

„Toe meneer,” bedelt Ollie.

„Pappie zou ons helpen, maar die moest opeens naar zee.”

„Nou, dan moet het maar,” zegt het meneertje eindelijk; hij heeft medelijden met de tweeling.

In de winkel zet meneer zijn bril op. Met z'n drieën neuzen ze rond. Meneertje Help loopt *over* z'n bril naar de mooie dingen te kijken. Maar als hij wil weten hoe duur ze zijn, kijkt hij *door* z'n bril — naar het prijsje, begrijp je?

Ollie ziet een prachtig kopje; vanbinnen is het helemaal goud.

„Hoe duur is dit, meneer?” vraagt ze.

„Zes gulden,” zegt meneer.

En Ollie wijst een grote vaas aan van heel dik rood glas. „Wat kost die?” vraagt hij.

„Vijfenzestig gulden.”

„Oei!” Het ene is te goedkoop en het andere is te duur. 't Is moeilijk, hoor. Maar 't is toch ook wel erg leuk om met meneertje Help de hele winkel door te snuffelen.

Ze komen in een hoekje van de zaak, dat er prachtig uit ziet, spiegels en mooie glinsterdingetjes. „Toiletartikelen” staat er op een bord.

„Nu wordt het nog moeilijker,” zegt meneertje Help.

„Kan ik u helpen?” vraagt een juffrouw.

„Ik hoop het,” zegt meneer. En hij vertelt wat er aan de hand is. Nou, maar die juffrouw weet het wel. Ze laat allerlei aardige dingen zien, die de dames fijn vinden. Ook een leren tasje waar van alles in zit: een spiegeltje, een schaartje, een vijltje, een rond doosje met dit, en een vierkant doosje met dat.

„Kijk,” zegt de juffrouw, „dit is iets heel moois. Heeft je moeder dat al?”

„Nee,” zegt Ollie.

„Nou, dat zal ze prachtig vinden.”

„Hoe duur is het?” vraagt meneer.

„Eenentwintig gulden.”

„Dat is een gulden te veel,” zegt meneer.

Maar Ollie en Dollie vinden het toch wel een heel fijn cadeau.

„Nou, vooruit dan maar,” zegt meneertje Help. Hij haalt een gulden uit zijn zak. De tweeling legt elk een tientje neer.

Ring . . . zegt de bel van de kassa. Er komt een prachtig papier om de tas.

Meneertje Help neemt zijn hoed af voor de juffrouw; hij is net zo blij als de kinderen.

„Oef!” zucht hij en veegt z'n voorhoofd af met z'n zakdoek.



EEN MOOI PLANNETJE

„Nog twee nachtjes slapen, mams,” zegt Ollie als moeder haar naar bed brengt.

„Ja, fijn,” zegt mams, „ik heb er zo'n zin in!”

„Jammer dat paps er niet bij is, hè.”

„Ja, erg jammer, maar hij komt gauw terug deze keer en dan vieren we nog eens feest.”

Als moeder weg is, ligt Ollie met grote ogen in het donker te kijken. Wie moet er nu de speeldoos aanzetten, denkt ze. Wij kunnen het niet, en 't zou toch zo leuk zijn, als die speelde zaterdag en als mams er dan wakker van werd . . . Maar hoe moet dat? Als ze na een poos in slaap valt, weet ze het nog niet.

En Dollie weet het ook niet de volgende morgen. Ze liggen samen plannetjes te maken in bed.

„Zullen we meneertje Help vragen?” zegt Ollie.

„Ja, goed, wat moet hij dan doen?”

„Nou, hij moet heel vroeg hier komen. En dan gaan we naar de kamer van mams. Wij dragen het pakje, dat we gekocht hebben, ieder aan een van die mooie lussen van het lint. En . . . en . . .”

Ollie weet niet goed, hoe het verder moet.

„Ja,” zegt Dollie, „en achter ons loopt meneertje Help . . . En . . . die draagt de speeldoos . . .”

„En dan?”

„Dan lopen we op onze tenen. En dan . . . ja, wat dan . . .?”

„Wacht, ik weet het. Dan zet meneertje Help de speeldoos op het tafeltje en dan laat hij hem spelen. En dan loopt hij gauw op z'n tenen weg nog voor mams wakker wordt.”

„Waarom moet hij dan weglopen? 't Is net zo leuk!” zegt Dollie.

„Nou, mams zou misschien schrikken als ze meneertje Help bij haar bed zag staan.”

„Ze kent hem toch!”

„Ja, maar ik denk, dat mams het toch leuker zal vinden met ons tweetjes.”

„Nou, goed,” zegt Dollie, „laten we het maar gaan vragen.”

Maar die morgen zien ze meneer niet in het park. En 's middags is hij er ook al niet . . . Hij zal toch niet ziek zijn!

Nee hoor, om vier uur staat hij de eenden te voeren bij de kinderboerderij.

Ze rennen naar hem toe. De eenden schrikken ervan.

„O, meneer,” roept Dollie, „luister eens.”

„Wat is er aan de hand?” vraagt meneer. Hij kijkt vriendelijk naar de lachende toeten van de tweeling.

Ze trekken hem mee naar een bank en vertellen het plannetje, dat ze bedacht hebben.

„Oei . . . oei . . . ja maar . . . eh . . .” stottert meneertje Help. 't Lijkt wel, of hij geschrokken is.

„U doet het toch, hè?” vraagt Dollie.

„Nee, nee . . . dat . . . eh . . .”

„Vindt u het te vroeg?”

„O nee, ik zit hier vaak al om zeven uur, maar eh . . . nee, dat gaat toch echt niet, hoor.” Meneer schudt z'n hoofd en moet even lachen.

„Maar waarom niet?”

„Ik ben bang, dat je moeder het niet goed zal vinden.”

„Dat dacht ik eigenlijk ook al een beetje,” zegt Ollie zacht.

„Maar de speeldoos moet toch spelen!” houdt Dollie vol, „anders is er niks aan.”

Meneer knikt. Hij denkt heel lang na. Hij tuurt naar de grond.

Er liggen een paar diepe rimpels boven z'n neus.

Eindelijk vraagt hij: „Is je moeder nu thuis?”

„Ja,” knikken de kinderen.

„Kom dan mee,” zegt meneertje Help.

Ze gaan naar huis.

„Maupertuus,” leest meneer. „Woont hier een vos?”

„M’n moeder is het vosje,” zegt Dollie.

Nu moet meneer hardop lachen, en zo komt het dat hij met de mond wijd open voor moeder staat, als die de deur opendoet.

„Eh . . . dag mevrouw,” zegt hij een beetje verlegen en neemt gauw z’n hoed af.

„Dag meneer,” zegt mams. Ze kijkt vragend naar hem en naar de kinderen en ze denkt misschien wel, dat Ollie-Dollie stout is geweest.

„Kent u mij, mevrouw?” vraagt meneer.

„Maar natuurlijk ken ik u,” zegt mams, „u is een goede vriend van onze tweeling, niet?”

„Fijn, dat u dat zegt, ja, zo is het. En nu . . . ja, dat is wel een beetje moeilijk . . . De tweeling en ik hebben een geheimpje en nu willen ze me wat laten zien, maar . . .”

„Maar daar mag ik niet bij zijn zeker?” Moeder lacht een beetje.

„Zo is het nou net, mevrouw . . .”

„Komt u maar binnen, hoor.”

Dan gaan meneertje Help en Ollie-Dollie de kamer binnen en mams verdwijnt in de keuken.

Ollie haalt de speeldoos en meneer bekijkt hem aan alle kanten. Hij windt hem op, drukt op een knopje, trekt aan een knopje, draait aan een knopje . . . Hij verzet de wijzers van het klokje, probeert dit eens, schudt z’n hoofd en zucht, probeert dat eens, en . . . tienkel . . . de pienkel . . .

„Ik heb het,” fluistert hij. Nu kijkt hij op z’n horloge, zet het klokje gelijk en legt z’n vinger op de mond.

„Morgenvroeg moet je dit knopje indrukken. Dan ga je naar de



kamer van je moeder . . . op je teentjes, hoor! En precies één minuutje voor zeven. Hoooo . . . kunnen jullie al klok kijken? Ja? Nou dan, als de lange wijzer hier staat, zet je de speeldoos bij het bed van je moeder. En dan wacht je maar af.”

Meneertje Help legt de vinger op z'n mond, hij knikt en weg is hij.

Op het trottoir buiten loopt hij nog op z'n tenen.

VERSIEREN

't Is nacht.

In „Maupertuus” is het heel stil. Mevrouw Zeerob ligt heerlijk te slapen. Ze is jarig, maar daar weet ze op dit ogenblik nog niets van. Ze droomt over een grote zee, waar een kleine boot op vaart, verder en verder.

In het kamertje van Ollie is het al net zo stil. Ze ligt diep weggekropen onder de dekens.

In Dollie's kamer gluurt de maan door een kier in de gordijnen. Haar stralen spelen om het hoofd van het jongetje. Manenstralen maken geen geluid, maar toch wordt Dollie er wakker van. Hij kijkt om zich heen, hij ziet het licht en gaat rechtop zitten.

„'t Is morgen,” zegt hij en stapt uit z'n bed. Hij sluipt naar de kamer van z'n zusje.

„Ollie,” fluistert hij, „'t is al licht, je moet opstaan.” Hij schudt zacht zijn slapende zusje.

„Hè?” kreunt Ollie, en wrijft haar ogen uit.

„We moeten mammië's stoel versieren,” zegt Dollie.

Nu wordt Ollie wakker.

„'t Is nog donker,” fluistert ze.

„Nee,” zegt Dollie, „dat komt door de gordijnen.”

Ollie komt langzaam uit haar bed. Ze geeuwt een paar keer. Uit haar kast haalt ze papieren slingers en rozen. Ze ritselen vreemd.

„Kom,” zegt Dollie.

Vier blote voetjes schuifelen op de trap.

In de kamer beneden is het niet donker. Dat komt door de straatlantaarn, die naar binnen schijnt.

„Zie je wel,” zegt Dollie, „het wordt al licht.” Toch knipt hij de grote lamp aan.

Pollie ligt in z'n mand; hij rekt zich eens uit, maar hij heeft nog geen zin om eruit te komen.

De tweeling gaat aan het werk. Ze klimmen op tafels en stoelen. Ze spannen slingers van bloemen, ze binden papieren rozen aan een leunstoel. Ze hebben het verschrikkelijk druk. Ze draaien de grote lamp aan. Dan weer twee kleine lampen: ze willen het zo mooi maken als 't maar kan . . .

In de straat loopt een agent naast z'n fiets. Hij hoort elk geluidje in de stille nacht. Hij ziet alles wat er beweegt rondom hem: hij moet op de mensen passen, die slapen in de donkere huizen.

Maar wat is dat? Daar ziet hij een huis dat niet donker is, licht gaat aan en uit.

De agent fietst erheen. Als hij bij het huis komt, is het licht uit, maar even later gaat er weer een klein schemerlampje branden. De agent zet z'n fiets tegen een boom: hij wil toch weten wat daar aan de hand is; je kunt nooit weten . . . er zijn ook boze mensen in de wereld!

Hij loopt door het voortuintje van „Maupertuus”. Hij kijkt met één oog naar binnen. En daar ziet hij . . . twee kinderen in pyjama. Kijk, kijk, die zijn de kamer aan 't versieren, midden in de nacht! De agent moet daar wel om lachen.

Maar . . . maar . . . wat doet dat jochie nu? Hij steekt een kaars aan! Zo'n klein manneke loopt daar met lucifers rond te spoken. Dat is gevaarlijk!

De agent gaat midden voor het raam staan en kijkt donker naar binnen.

De kinderen versieren maar. Ze zeggen: „Zo is het leuk,” of: „Nee, dat moet anders.”

Nu begint Pollie opeens te grommen. Hij gaat rechtop in z'n mand staan en kijkt kwaad naar het raam. „Waf . . . waf . . .”

„Stil Pollie!” fluistert Dollie, „moet mammi wakker worden?” Maar opeens ziet hij de agent staan. Hij schrikt zich naar. Hij lispelt: „O, Ollie . . . kijk eens naar . . .”

Nu ziet Ollie de agent ook. Ze staat stokstijf, ze fluistert: „Nee meneer . . . we . . . nee . . .”

De agent steekt de vinger op en wijst naar de kaars. Dollie begrijpt het wel; hij blaast hem dadelijk uit.

Dan wijst de agent naar boven. 't Is of hij zeggen wil: „Ga eens gauw naar je bedje!”

En daar sluipt de tweeling de kamer uit, de trap op. Ze kruipen samen in Ollie's bed.



„Wat keek hij boos, hè!” fluistert Ollie.
„Nou,” zegt Dollie, „dat was om de lucifers.”
Ze zitten nog een poosje zwijgend naast elkaar, dan schuiven ze
onder de dekens en . . . vallen in slaap.
Beneden brandt nog een schemerlampje. Het straalt zacht licht
uit over een prachtig versierde stoel . . .

DIE MORGEN

Zes uur in de morgen. De eerste stralen van de zon vallen door
de bladeren van de bomen. De vogels zingen het hoogste lied.
't Wordt een prachtige dag.
Ollie en Dollie weten nog niets van een nieuwe dag: ze liggen
lekker naast elkaar te slapen.
Een half uur later . . . 't Blijft stil in huis.
Zeven uur . . . Een mees zit vlak bij het raam van de slaapkamer
van Ollie te zingen: Tsjieng-kieng-tsjiang . . .
Dollie hoort het, van heel ver klinkt het: Tsjieng-kieng . . .
Wat is dat? denkt Dollie slaperig. Tsjieng-kieng?
Opeens is hij klaar wakker. Hij geeft z'n zusje een duw. „Ollie,
de speeldoos!”
In een sprong staat Ollie naast haar bed. „Waar . . . wat . . . ?”
„Ik . . . ik dacht, dat de speeldoos ging,” stottert Dollie en kijkt
dwaas om zich heen.
Ollie gaat naar de kast en kijkt naar de speeldoos. „O, Dollie,
't is zeven uur,” fluistert ze, „gauw naar mams!”
Ze haalt het mooie pakje uit de kast. Dollie neemt de speeldoos.
Ze sluipen naar moeders kamer. Voorzichtig duwen ze de deur
open en gluren om een hoekje.

„Ze slaapt nog,” fluistert Ollie en Dollie trekt een gek gezicht van plezier.

Nu lopen ze op hun tenen naar mams bed. Dollie zet de speeldoos op het nachtkastje, zo staat hij vlak bij moeders oor.

„Doen?” fluistert Dollie. Hij trekt weer een gek gezicht.

Ollie moet er bijna hardop om lachen. Ze schudt driftig haar hoofd: niet doen, jô!

Dan maakt Dollie met z'n vinger een wijde boog en drukt op een knopje. Gauw gaat hij naast Ollie staan. En dan . . .

Tienkel-toenkel-tienkel-tong-pienker de poenker-tieng-tang . . . zingt het Chinese stemmetje.

Roerloos en met ingehouden adem staat de tweeling naar hun moeder te kijken. Die verroert zich niet.

Tieng-tang, ting-tang, tienkel-tang-toeng . . .

Het hoofd met de zwarte lokken beweegt. Ollie en Dollie bijten zich op de lippen.

Tienkel-toenkel-tong-tang-tong . . .

De ogen van de slaapster gaan even open.

Pienkel de poenkel . . . pienkel de poenkel . . .

De ogen gaan wijd open . . . „Wwwwat . . .?”

Mams gaat rechtop in bed zitten. Ze ziet de speeldoos, ze ziet de lachende kinderen.

„Lieverds!” zegt ze.

Pas als het wijsje uit is, stormen ze op haar af en feliciteren haar.

„En dit is òns cadeautje,” zegt Ollie en geeft het pakje.

Moeder maakt het voorzichtig open. „Wat prachtig!” zegt ze,

„dank je, dank je wel, hoor.”

Ollie en Dollie lachen maar: wat is hun plannetje mooi gelukt!

„En vertel me eens, van wie is die speeldoos?” vraagt mams.

„Het is niet zo maar een speeldoos,” zegt Ollie, „het is een wekker met muziek; nu wordt u altijd plezierig wakker.”



„Maar hoe kom je eraan, wie heeft hem gekocht?”

„Hij komt uit China, daar heeft paps hem gekocht,” zegt Ollie. Mams zit een ogenblik stil voor zich uit te kijken. Dan komen er twee grote tranen in haar ogen.

Ollie staat er verlegen bij te kijken, maar Dollie springt op z'n moeder toe. Hij geeft haar een klinkende zoen op beide wangen en zegt: „Nou Cootje, niet huilen, hoor.”

Daar moet moeder hartelijk om lachen en met z'n drieën rollen ze door het bed.

NAAR MENEERTJE HELP

Verder vinden Ollie en Dollie niet veel aan de verjaardag van mams. Er komen wat dames en heren. Die mogen ze allemaal oom en tante noemen. En 't zijn niet eens echte ooms en tantes. De ooms knijpen Ollie in haar bolle wangen en de tantes strijken over Dollie's stekelhaar. Verder moeten de kinderen dan maar zoet zijn.

Moeder ziet, dat ze zich een beetje vervelen.

„Weet je wat,” zegt ze, „gaan jullie maar eens een paar gebakjes brengen bij meneertje Help.”

„Omdat hij ons zo fijn geholpen heeft,” zegt Ollie.

„Ja, en hij heeft nog een gulden gegeven voor uw cadeau ook.”

„Een gulden voor mij?” vraagt moeder verwonderd.

„Ja, we hadden geen geld genoeg om te betalen.”

„'t Kostte één gulden twintig en . . . hoeveel hadden we ook weer, Ollie?”

„Twee briefjes van tien, geloof ik, of eh . . . van vijftwintig.”

„O, maar dan hadden jullie nog geld over,” zegt mams.

„Wel nee, 't was vreselijk duur, meneertje Help zei; dat we te weinig hadden en hij gaf ons een gulden.”

„Nou,” zegt moeder, „hier is een gulden, en hier is een doosje; ik doe er vier gebakjes in, twee voor meneertje en . . .”

„Twee voor mevrouwetje,” lacht een van de tantes.

„Dollie, stop dé gulden maar in je zak, en Ollie, draag jij de gebakjes,” zegt mams.

„En niet hollen, hoor,” roept één van de ooms.

„Waarom niet?” vraagt Dollie, maar Ollie lacht fijntjes.

Ze stappen de deur uit. Aan de andere kant van het park moeten ze zijn. Dat is een heel eindje lopen, wel tien minuten. Ze stappen flink door.

Als ze bij de kinderboerderij zijn, vraagt Ollie: „Draag jij de doos ook eens een poosje, m'n armen worden zo moe.”

„Goed,” zegt Dollie, en hij neemt de gebakjes over. Hij houdt de doos met twee handen voor z'n buik en stapt kwiek verder.

Maar even later blijft hij opeens staan.

„Heeee . . . maar dat mag niet!” roept hij.

„Wat?” vraagt Ollie.

„Kijk ginds eens!” Hij knikt met zijn hoofd schuin vooruit.

„Daar lopen Maartje en Saartje.”

Jawel hoor, op een zijweggetje stappen naast elkaar de twee pinguïns van de kinderboerderij. Het lijken twee dikke vrouwtjes met een wit schortje voor. Ze schommelen bedrijvig door het laantje, alsof ze boodschappen moeten doen in een verre winkel.

„Maar dat mag niet,” zegt Dollie nog eens, „iemand heeft zeker het hekje open laten staan. Zie je Jozef nergens?”

Hij zet de doos op een bank en dan roept hij met de handen aan de mond: „Jooozef!”

Ollie gelooft nu ook wel, dat er wat ergs gebeurt. Ze roept net als Dollie: „Jooozef!”

Maartje en Saartje kijken niet op of om, ze slaan een ander laantje in en wiegelen op de grote weg aan.

Maar dan zet Dollie het op een lopen. Hij rent naar het laantje, waar de pinguïns zijn. Daar gaat hij langzaam naar ze toe, steekt z'n handen vooruit en zegt zoetjes: „Tuu-tuu . . . tuu-tuu.”

De pinguïns blijven staan; ze zijn niet bang voor die jongen. Misschien kennen ze hem nog wel van toen . . . toen met die visjes!

Dollie drijft de vogels heel langzaam voor zich uit. Maar opeens glippen ze langs hem heen en schommelen snel verder.

„Ollie, loop gauw die kant uit en hou ze tegen,” roept Dollie. Het meisje doet het, ze wappert met haar handen en sist:



„Ksss . . . ksss . . .”

Daar schrikken Maartje en Saartje toch wel van. Ze draaien zich om en dribbelen terug. Dollie rent langs een omweg naar Ollie en samen drijven ze de vogels voor zich uit.

„Zie je wel,” fluistert Dollie, „het hek staat open, we jagen ze erdoor.”

Ze zeggen: „Tuu-tuu . . . tuu-tuu . . .” en: „Ksss-ksss . . .”

Maartje en Saartje begrijpen, dat er niets van de boodschappen kan komen vandaag. Ze waggelen in de richting van de boerderij. Vlak bij het hekje beginnen ze harder te lopen. Ja, ja, daar glippen ze binnen. Dollie rent toe . . . Klap! doet het hek.

„Zo!” zucht Ollie.

Maartje en Saartje schommelen naar hun vijvertje. Ze doen net, of die twee kinderen hun niets kunnen schelen; ze kijken niet eens meer naar ze.

Maar de ganzen spreken er schande van. Wat doen die twee daar zo met het hekje te slaan? „Gaaa . . . gaaa . . . gaaa . . .!”

DE TAARTJES

De tweeling keert nu gauw terug naar de gebakjes. Ze lachen tegen elkaar; ze hebben maar wat goed hun werk gedaan!

Een grote hond staat midden in het laantje. Nee hoor, die is niet kwaad, dat kun je zo wel zien. Hij wuift langzaam met z'n staart. Hij likt met z'n lange tong over z'n neus, links . . . rechts . . . Hij kijkt goedig en een beetje blij naar de kinderen en de rode tong glijdt weer over de neus. 't Was ook wel heel erg lekker!

Ollie en Dollie schuiven wat voorzichtig langs het dier heen.

Dan zetten ze het weer op een lopen.

Maar opeens roept Dollie: „O, Ollie, ze zijn van de bank gevallen, de doos ligt op de grond.”

Ze schrikken zich naar. Dollie denkt: Dat is allemaal pap in het doosje natuurlijk. En Ollie denkt: Zouden de taartjes er niet uitgevallen zijn?

Ze gaan langzamer lopen nu; 't is net, of ze een beetje bang zijn om te zien, wat er gebeurd is.

Maar dat is gauw bekeken: dit is geen doos meer, hij is verscheurd. En er zit geen taartje meer in, geen brokje, geen kruimeltje zelfs. Alles is weg; op het pad zien ze nog een smeurtje van de room.

Ze staan even verstomd te kijken. Dan beginnen ze tegelijk te huilen. Ze zitten even als twee zielige hoopjes op het bankje, al maar kijkend naar de verscheurde doos.

„Die akelige hond!” scheldt Dollie.

Ollie houdt op met huilen. „Heeft die hond? . . .”

„Ja natuurlijk,” zegt Dollie kwaad, „daarom likte hij zo over z'n neus.”

„Wat een lelijkerd!” zucht Ollie.

Ze kijken rond, of ze de dief nog zien. Nee, die is er vandoor, met vier taartjes in z'n buik.

„Dat zeggen we tegen mams,” roept Ollie. „Kom mee.”

Ze hollen het park door. Ze vliegen de hoek van het huis om. Daar stormen ze de kamer binnen.

„Mams, een grote hond . . .”

„Mams, alle taartjes . . . hij . . .”

De ooms en tantes kijken verwonderd op.

„Wat?” roept moeder, „je wilt toch niet zeggen, dat . . .”

„Ja mams, zo'n héééle groote . . . en hij likte z'n baard.”

„Greep die hond jullie de doos af?”

„Ja mams . . . nee mams . . . Maartje en Saartje, die liepen in het park . . .”

Alle dames en heren zitten naar de tweeling te kijken, de één half lachend, de ander met een beetje bang gezicht.

„Maartje en Saartje?” vraagt een van de tantes.

„Ja, die waren weggelopen.”

„Wie, zeg je?”

„Nou, de pinguïns, mams, die liepen zo maar door het park.”

Langzaam aan begint moeder de zaak te begrijpen.

„En zijn jullie daar achteraan gegaan?”

„Ja mams en . . .”

Het hele verhaal komt er ten slotte uit.

Er wordt zachtjes gelachen in de kamer. Maar Ollie lacht helemaal niet. Haar lipje beeft een beetje. „Nou heeft die arme meneertje Help niks,” zegt ze met een dun stemmetje.

„Grutjes nog aan toe,” zucht moeder, „ja, dat meneertje!”

Maar één van de ooms roept: „Nee, nee, daar mag meneertje Help niet onder lijden.” Hij haalt een rijksdaalder uit z'n portemonnee.

„Alsjeblief, ga dadelijk nieuwe gebakjes kopen,” zegt hij met een heel ernstig gezicht en geeft Ollie het geld.

Het meisje staat even met de rijksdaalder in haar handje te draaien. Haar oogjes beginnen te glinsteren.

„Dank u,” zegt ze zacht.

„Bij de bakker op de hoek,” roept Dollie, en daar stuift de tweeling weg.

BIJ MENEERTJE THUIS

En daar gaan ze dan weer. Eerst naar de bakker.

„Vier gebakjes alstublieft,” zegt Ollie en legt de rijksdaalder op de toonbank.

„Even kijken, hoor,” zegt de juffrouw. „Ik geloof, dat ze op zijn.” Ze gaat naar de bakkerij.

„Wat naar is dat!” fluistert Ollie.

„Dan gaan we naar een andere winkel,” zegt Dollie kordaat en Ollie glimlacht alweer.

Maar daar komt de juffrouw. „De laatste,” zegt ze en ze doet vier gebakjes in een doos.

„Zal ik ze dragen?” vraagt Dollie.

„Nee, want dan zet je ze weer op een bankje,” plaagt Ollie.

En nu . . . òp naar meneertje Help.

Ze bellen aan. De deur gaat open en een wit poedeltje gaat te keer, of er een leger vijanden van z'n vrouwtje voor de deur staat.

„Zoet, Prinsje,” zegt een grijs dametje. Ze vraagt aan de kinderen: „Wat is er, kleintjes?”

„Is u de mevrouw van . . . eh . . . meneer?” vraagt Dollie.

„Wat bedoel je, kereltje?”

„Hier woont toch . . . eh . . . meneertje . . . Help?”

Het grijze dametje glimlacht en zegt: „Ik ken geen meneertje Help!”

„O!” zegt Ollie verlegen.

Op dat ogenblik gaat een deur in de gang open en een hoofd komt te voorschijn.

„Dat is 'm!” roept Dollie.

Ja, en daar staat meneertje Help in de gang. Hij heeft een wit schortje voor en de mouwen van zijn overhemd zijn opgerold. Hij is zeker aan de afwas.

„Wel, wel, daar hebben we Ollie-Dollie, wat is er aan de hand vriendjes?” vraagt hij.

„Gebakjes,” roept Dollie, „en nog een gulden van toen . . . u weet wel.”

Mevrouw kijkt van de kinderen naar meneer en van meneer naar de kinderen en naar de doos. Dan vraagt ze aan meneer: „Begrijp jij er een sikkepitje van?”

Meneertje Help lacht fijntjes, hij doet zijn schortje af en zegt: „Kom d'r maar in.”

Ze gaan de kamer binnen. Nu moeten ze alles maar eens duidelijk vertellen, vindt mevrouw. „Maar rustig, hoor, want hêt is allemaal toch wel een beetje vreemd.”

Dollie slikt eens; dan begint hij: „Paps is op zee en . . . eh . . . mams is jarig en nu mochten we een cadeau kopen, en . . . dat vonden we zo moeilijk . . .”

„Maar meneer heeft ons geholpen,” zegt Ollie.

„En hij is mee geweest in de winkel.”

„En hij wist precies wat mams graag wou hebben.”

„Maar 't was veel te duur en toen hebben we een gulden van hem gekregen. Hier is-tie terug.” En Dollie slaat de gulden op tafel.

Mevrouw kijkt naar meneer, alsof ze zeggen wil: Heel duidelijk is het toch echt nog niet voor me.

Meneer glimlacht en zegt: „'k Zal 't je allemaal wel eens uitlegen. Maar laten we nu eerst een gebakje eten, ik heb daar toch zo'n zin in. Jullie ook?”

Nee, nee, de tweeling wil geen gebakje hebben; die zijn voor mevrouw en meneer.

„Een glas limonade en een koekje dan?”

Ja, ja, dat is wel erg lekker. Al gauw zitten ze te knabbelen.

Prinsje gaat mooizitten; hij wil ook wat hebben. Ollie houdt het



hondje een stukje van haar koekje voor.

„Spreek dan,” zegt meneer en: „Waf,” blaft Prinsje.

Dat vinden ze knap.

„Van mij ook,” lacht Dollie en steekt het diertje de rest van zijn koekje toe.

Maar Prinsje blaft niet en Prinsje hapt niet.

„Vindt hij het te klein?” vraagt Ollie.

„Nee, Dollie houdt het in de verkeerde hand; uit je linkerhand pakt hij niets aan.”

Dollie houdt het koekje in de andere hand en . . . hap!

„Wat een slim beestje!” roept Dollie.

De tweeling speelt een hele poos met het poedeltje. Ze mogen ook in een groot platenboek kijken en mevrouw vertelt erbij.

Als ze weggaan, staan meneer en mevrouw bij het hekje voor hun huis.

„Kom je nog eens terug?“ vraagt mevrouw.

„Ja hoor,” zegt Dollie, „morgen.”

Ze lopen langs de kinderboerderij. Ze komen langs het bankje.

„Hier was het,” zegt Ollie.

„Wat?”

„Nou, die hond!”

„O ja,” lacht Dollie, „nou, 't kan me niks meer schelen van die hond. 't Was toch een fijne dag.”

„Ja, een heerlijke dag. Jammer, dat paps er niet bij was; dan zou het nog fijner geweest zijn.”

INHOUD

De tweeling	7
Meneertje Help	9
De hele familie	13
Op kroos kun je niet lopen	15
Een wekker uit China	18
Dat is moeilijk	21
Een mooi plannetje	25
Versieren	28
Die morgen	32
Naar meneertje Help	35
De taartjes	38
Bij meneertje thuis	41